

ה"ט 46689/08/22 - מ'ב' נגד א'ב'

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022

ה"ט 46689-08-22 ב' נ' ב'

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת גילה ספרא-ברנע
מבקשת	מ'ב'
	ע"י ב"כ עוה"ד חן חג'ג'
נגד	
משיב	א'ב'

פסק דין

לפניי בקשה למתן צו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991, שהובאה לדיון לפניי במסגרת תורנות פגרת הקיץ.

1. הצדדים גרושים, הורים לשתי בנות קטנות (---), מתגוררים ב--- בקרבת מקום, ומנהלים הליכים בעניין הקטינות בבית הדין הרבני (להלן, למען הקיצור: 'ביה"ד').

2. בקשה זו עוקבת שתי בקשות קודמות, שהוגשו בה"ט 59090-12-21 ('הבקשה הראשונה') ובה"ט 30045-04-22 ('הבקשה השנייה'). בבקשה הראשונה ניתן ביום 28/12/21 בהסכמה צו הדדי, בבקשה השנייה, שהגיעה אליי לדיון כתורנית בפגרת הפסח, נדחתה ביום 20/4/22 הבקשה לאחר דיון במעמד הצדדים, והמבקשת חויבה בהוצאות.

3. בבקשה שבכותרת ניתן צו במעמד צד אחד על ידי שופטת תורנית בחיפה ביום 22/8/22, ודיון במעמד הצדדים התקיים לפניי ביום 29/8/22. טרם הדיון לפניי הגיש המשיב תגובות, להן צירף החלטות ביה"ד, המבקשת ביקשה להגיש בדיון מסמכים נוספים, חלקם מתוך כתבי בי הדין בביה"ד ותמונה של כלי הנשק, ובקשתה התקבלה. לאחר הדיון וטרם מתן פסק הדין הגיש המשיב החלטה חדשה של ביה"ד, בה התקבלה בקשת המשיב למעבר הקטינים ל[עיר אחרת ממקום המגורים הנוכחי] וכי זמני שהות לאם יקבעו במרכז הקשר, עוד הוסיף תגובה לעניין מועד הגשת התלונה. מאחר ומדובר בהחלטה שניתנה לאחר הדיון, והעניין המהותי - זמני השהות - מתנהל בבית הדין

הנכבד, לא ביקשתי תגובת המשיבה וההחלטה תינתן לפי מה שעלה בדיון.

4. לאחר ששמעתי את הצדדים באריכות, עיינתי בכל המסמכים, שהציגו לפניי, ומובהר כי חלק מההחלטות ביה"ד הרלוונטיות לאינטראקציה בין הצדדים במעבר עם הקטינות הוצג בטלפון נייד הן של המשיב והן של המבקשת, אני מוצאת לנכון ליתן צו מצומצם, כפי שיפורט בהמשך.

5. עיקר המחלוקת הינה על זמני השהות עם הקטינות, ולכל אחד מהצדדים טענות בעניין. ככל שעלה בידי להבין מההחלטות השונות של ביה"ד, בין הצדדים בעיית תקשורת קשה, וההחלטות מיום 19/7/22, 24/7/22 ו-26/7/22, מעידות כי ביה"ד ביקש למנות גורם שיתווך בין ההורים את זמני השהות, בהעדר יכולת שלהם לעשות זאת בצורה מיטיבה.

6. הבקשה דנן הוגשה ביום שני, 22/8/22, ובה נטען אודות אירוע שהתרחש בכניסה לבית המבקשת ביום 18/8/22 (יום חמישי שלפני כן), בגינו הוגשה תלונה למשטרת ישראל (צורפה לבקשה). המבקשת פירטה כי המשיב החזיר את הקטינות לביתה, היא לא ירדה לקבלן אלא שלחה חברה, והמשיב עמד על כך שתד, סירב לתת אותן לחברה, ניסה להתפרץ ללובי הבניין ולבסוף עזב. האיש לא הכחיש את רוב העובדות בחקירתו לפניי, וטען כי אחת הבנות לא חשה בטוב, הוא לא הכיר את החברה, וסבר שעל המבקשת בעצמה לקבל את בנותיה. לבסוף התרצה ומסר את הבנות לחברה, לאחר שאחת הבנות אישרה כי היא מכירה אותה. המשיב הוסיף כי החברה הקליטה אותו והוא בתגובה צילם אותה בטלפון הנייד.

7. המשיב השיב לשאלותיי כיצד הגיע לבית המבקשת להשיב את הקטינות בשעה 21:00 לאחר שזמן השהות היה אמור להתקיים בבוקר בהעברה במרכז מסחרי, וטען כי היא לא הגיעה בבוקר ובערב הרגישה אחת הבנות שלא בטוב, והמבקשת כתבה לו שיביא אותן לביתה ולא לבית אחיה, ---.

8. תמוה בעיני ששני הצדדים וב"כ המבקשת התייחסו לאירוע שתואר על ידם באופן דומה כאירוע מיום 11/8/11 בעוד שבבקשה ובתלונה ההתייחסות הינה ליום 18/8/22. לא הצלחתי למצוא לכך הסבר, ולאור מועד הגשת התלונה שצורפה לבקשה (התלונה הוגשה ביום 18/8/22 בשעה 14:58 ביחס לאירוע שהחל בשעה 14:00, בטלפון, כאשר לא היה חולק בדיון כי האירוע התרחש בשעה 21:00), אני מוצאת כי האירוע המתואר התרחש ביום 11/8/22. ביום 18/8/22 התרחש, כנראה, אירוע אחר.

9. עוד טענה המבקשת בבקשתה ובדיון לפניי, ולשם כך ביקשה להגיש את המסמכים הנוספים, כי המשיב עוקב אחריה, מצלם אותה, מסריט אותה במעברים של הקטינות ביניהם, ואת רכבה עד כי היא מחנה אותו במקום מרוחק מהבית, וכי היא חוששת לחייה בהיותו אדם אלים, מסוכן, עוסק ב--- ומחזיק סכינים שונות (הציגה תמונה של כלי הנשק, טענה כי צולמו בחודש מרץ, ומאז הוחזרו על ידה למשיב). המשיב מאשר את החזקת הכלים, טוען כי הדבר ברישיון, גם האשה טענה בפני בית הדין הנכבד כי המשטרה אישרה זאת בפניה (מסמך 4 שהגישה המבקשת בדיון). המשיב מוסיף וטוען וכי המבקשת לא השיבה לו את חפציו כלל, למרות החלטת ביהמ"ש מיום 28/12/21.

המבקשת הפנתה לאירועים בגינם הגישה תלונה ביום 13/12/21, ואשר היוו את הבסיס לצו ההגנה הראשון, וטענה כי תמיד איים עליה כי אם תעזוב אותו ירצח אותה ויקח את הבנות. המבקשת הפנתה גם לאירוע מחודש אפריל עת חסם אותה ברכבה, אולם בעניין זה קיים פסק דיני מיום 20/4/22, בו למדתי מהראיות, שהוצגו לי אז כך:

"עיינתי בסרטים ואין ספק שהמשיב הגיע מוכן, וצילם את האירוע, אך גם המבקשת לא הכחישה כי בפועל התכוונה לצאת עם הבנות מהבית ולא נתנה אותן לאביהן שהגיע בזמן השהות שלו, והתעקשה לנסוע מהמקום בכל דרך במשך לפחות 2 דקות שראיתי.

מאחר וזמני השהות מוסכמים והחג נגמר, יחזרו הצדדים לזמני השהות כפי שהוגדרו בפרוטוקול.

אני מוצאת כי התנהלות שני הצדדים לא היתה מקובלת בעת האירוע, כאמור לא נסיעתה של המבקשת עם הבנות בזמן שהות, לא חסימתו של המשיב את נתיב נסיעתה, לא המשך נסיעתה הפראית ובריחה מהמקום, ולא ניתן לדעת האם קפץ על מכסה המנוע, והתחושה הכללית הינה של נסיון לביים אירוע של דריסה".

10. נמצא כי שוב ושוב נוצרות מחלוקות בין הצדדים בעניין זמני השהות והמעברים, וקיים ביניהם מתח, שאינו שוכך. המשיב מודה כי הוא מצלם את המבקשת על מנת להציג ראיות לבית הדין בתיק העיקרי. ביה"ד מתרשם כי המבקשת מנסה להשיג הישגים משפטיים שלא כדין, בניסיון להעביר את הדיון לבית המשפט לענייני משפחה (החלטה מיום 25/7/22 צורפה לתגובת המשיב). מההחלטות שהוצגו לי לא מצאתי קביעה כי בזמנים הרלוונטיים - 11/8/22 או 18/8/22 - היה על המעברים להתבצע בליווי צד ג', אלא רק כי צד ג' "... ישמש כמתאם בין הצדדים לעניין הקטינים" (דברי ב"כ המבקשת בפרוטוקול 29/8/22, עמ' 9, ש' 9-11). המשיב מסר בעל פה תוכן החלטה מעודכנת יותר, מיום 26/7/22 "בית הדין ממנה כצד ג' את הורי הצדדים לעניין תיאום הסדרי ראייה בין הצדדים. לחלופין על האשה לפתוח את הוואצפ ולנהל הליך תקין לעניין החלפת מידע בעניין הילדים ללא צורך בתיווך או צד ג'..." (פר', שם, ש' 18-14). מיום 23/8/22 קיימת החלטה כי המעברים באמצעות אחיה של המבקשת.

11. אני מוצאת כי הצדדים לא מסרו לבית המשפט את החלטות בית הדין הרלוונטיות בצורה סדורה, אך התרשמתי כי ביום האירוע, שהינו כנראה 11/8/22 בשעה 21:00 (ולא 18/8/22) לא היה אמור להתקיים זמן שהות, ובוודאי שלא בבית האם. אין חולק כי מיום 18/8/22 החלטה, שלא השתנתה היתה כי "המעברים בין ההורים יתקיימו בחופש בשעה קבועה 8:30 בבוקר במקום ציבורי, כדוגמת --- ב---, בפינת הרחובות --- ו---" (החלטה מיום 18/8/22, התסקיר מיום 11/8/22 צורפו לתגובת המשיב).

12. מהתכתבויות הצדדים שצורפו לאחת מהבקשות שהגישה המבקשת בדיון (מסומן 1, עמ' 3) עולה כי ביום 16/8/22, יום ג' בשבוע, התקיים בין הצדדים ויכוח במסרונים, עת המשיב ביקש כי המבקשת תאסוף את הקטינות ב-8:30, והיא עומדת על כך שהוא יביאן לביתה. המשיב בהתכתבות מפנה את המבקשת לדברי העו"ס, אך אזכיר כי אז טרם ניתנה החלטת בית הדין הנכבד מיום 18/8/22. לא סביר שההחלטה, שנחתמה ביום א', 18/8/22, נמסרה לצדדים טרם מועד המפגש, שהיה אמור להתקיים ביום 18/8/22 בשעה 8:30 בבוקר.

13. מבלי להסיג את גבול סמכות בית הדין הנכבד, האמון על קביעת זמני השהות ואכיפתם, אני קובעת כי ביום 18/8/22 היה על הקטינות לעבור לרשות אימן בשעה בשעה 8:30 בבוקר, והתיאום היה אמור להיות באמצעות הורי הצדדים. השיחה במסרונים מיום 16/8/22 מעידה כי התיאום היה בין הצדדים עצמם, ואין מידע בדבר אופן המעבר - האם האב משיב את הקטינות או האם אוספת אותן. לא נטען גם מה ארע ביום 16/8/22 לבסוף. לא היה איסור לאב להגיע להביא את הקטינות לבית האם, להיפך - היא שביקשה זאת ממנו.

14. הסיכום הינו כי הכל סובב סביב התקשורת, ובית הדין הנכבד הכיר בכך שהתקשורת בין הצדדים בקשר עם הקטינות צריכה להיות ישירה, אחרת תתנהל באמצעות צד ג'. העובדה שהצדדים מנהלים הליכים משפטיים בקשר עם בנותיהן הקטינות משפיעה כמובן על התנהלותם, והמשיב הודה כי הוא מתעד את מעשיה של המבקשת על מנת להציג ראיות לבית הדין בתיק העיקרי.

15. אני מוצאת כי העילה בגינה הגישה האשה את הבקשה הנוכחית, אף כי הגישה את הבקשה לא בסמוך לאירוע, שהיה ב-11/8/22, אלא בסמוך לאירוע אחר מיום 18/8/22 בבוקר, מעיד על אירוע שיש בו כדי להקים חשש בדרגה הנמוכה לפי סעיף 3(3) לחוק למניעת אלימות במשפחה למניעת ניהול חיים סבירים ותקינים. בנסיבות המצטברות של ההגעה לבית האם בשעה, שאינה שעת זמן שהות, הויכוח בנוכחות הבנות הקטנות, אחת חולה, ותוך עירובן בסכסוך באופן בלתי מותאם, ולא בפעם הראשונה, והצילום התדיר, עליו גם הערתי בפסק הדין מיום 20/4/22, מצדיקות מתן צו מניעת הטרדה מאיימת הדדי, בהתחשב בעובדה שהצדדים כבר אינם מתגוררים תחת קורת גג אחת ובטובת הקטינות.

16. אני ערה לכך שהצילום בשני המקרים, שהוצגו על ידי ב"כ המבקשת בדיון, היה ברשות הרבים, ובמקרה דנן בכניסה לבית משותף, בו גרה המבקשת, ואולם החוק למניעת הטרדה מאיימת נועד למנוע גם זאת.

17. סעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 קובע כך:

"(1) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.
(ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:
(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת."

18. לפרשנות הגדרת "הטרדה" ניתן לפנות לדין הפלילי או לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

19. בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות נקבע:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרידה אחרת".

20. המשיב ניסה לטעון להגנת "עניין אישי כשר" (סעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות), אך אני קובעת כי עניינו באיסוף ראיות לבית הדין הרבני אינו מידתי, והמבקשת זכאית לשלוות חייה, ללא התחווה של מעקב קבוע אחר אורחות חייה ומקום המצאה.

21. בדברי ההסבר לחוק למניעת הטרידה מאיימת צוינו הטעמים לחקיקתו:

"...המושג "הטרידה מאיימת", או במקורו בשפה האנגלית "stalking", מתייחס לדפוס התנהגות הכוללים הטרידות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר, מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד. מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרידה מאיימת מהווים, כל אחד בפני עצמו, עבירה פלילית. העבירות האופייניות בהקשר זה הן: - פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981; איומים, סחיטה באיומים והסגת גבול לפי החוק העונשין, התשל"ז - 1977; הטרידה לפי חוק הבזק, התשמ"ב - 1982. עם זאת, גם הטרידות ואיומים מרומזים, משתמעים ועקיפים, שאינם עולים כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרידה מאיימת. הטרידה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדות ולתחושת איום, לעיתים עד כי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה. במקרים רבים תלך ההתנהגות המטרידה ותחמיר מהטרידות פשוטות, דרך איומים ועד למעשי אלימות, אונס ורצח. מרבית הקרבנות להטרידה מאיימת הן נשים הנרדפות על רק מערכת יחסים שהסתיימה, מערכת יחסים קיימת, יחסים שהם על סף סיום, או על רקע מערכת יחסים מדומה שהיא רק בגדר שאיפתו של המטריד. לשם הגנה טובה יותר על קרבנות להטרידה מאיימת, מוצע בהצעת חוק זו הסדר של צווים להגנתם, בדומה לצווים הניתנים לפי חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991 (להלן - חוק למניעת אלימות במשפחה), כך בהרחבה המותאמת לייחודיותה של תופעת ההטרידה המאיימת וכן בלא הגבלתם של הצווים לתחום היחסים שבתוך המשפחה..." (הצעת חוק מניעת הטרידה מאיימת, התשס"א - 2001, הצעות חוק 3028, 23.7.01) (ההדגשה בקו תחתון בשורות 14-17 לעיל אינה במקור, ג.ס.ב.).

22. ברע"פ 4743/20 לייבל נ' מ"י, 21.7.2022, פורשה ההגדרה "הטרידה" באופן רחב, וכך נקבע:

"נוסחו של סעיף 2(ב)(1) לחוק מניעת הטרידה דומה לנוסחו של סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות. הנוסח הוא רחב וכללי ומאפשר "לחבוק" מגוון התנהגויות של פגיעה בפרטיות, הנעשים "בכל דרך אחרת". וכך גם משתמע מסעיף 5(א)(1) לחוק מניעת הטרידה הקובע, בין היתר, כי צו מניעת הטרידה מאיימת יאסור על הפוגע "להטריד את הנפגע, בכל דרך ובכל מקום" (ההדגשה במקור, ג.ס.ב.).

23. אני קובעת כי הצטברות העובדות, שאינן שנויות במחלוקת, אף שאינן מעידות על אלימות של המשיב כלפי המבקשת בסמוך להגשת הבקשה על ידה, מהוות הטרדה מאיימת ומקיימות אחר תנאי **סעיף 3(3) סיפא לחוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991:**

"התנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו".

24. אני מוצאת כי האירוע מיום 11/8/22 היה אירוע ששני הצדדים שותפים לו, בכך שכלל לא ברור מה היה זמן השהות באותו יום, כנראה שאין חולק כי זמן השהות לא התקיים ביום ה' 18/8/22 בשעה 8:30 בבוקר, כפי שנקבע, ואף אם היתה מחלוקת אודות מקום המעבר (כפי שעלה מהמסרונים מיום ג' 16/8/22 באותו שבוע), לא הוצג כי תואם מעבר בשעה 21:00 בבית האם. האם לא טענה לצילום ביום האירוע, אלא לפני כן, והאב הודה כי צילם בוידאו ביום האירוע את החברה שירדה לקבל את הבנות, לאחר שהבין כי החברה או האם מקליטות אותו.

25. כידוע, סמכותו של בית המשפט לענייני משפחה לקביעת כללים, תוך שמירתו והגנתו על קטין, טבועה **בסעיף 68(א) לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962**, הקובע כדלקמן:

"בית המשפט רשאי, בכל עת, לבקשת היועץ המשפטי לממשלה או בא-כוחו או לבקשת צד מעוניין ואף מיזמתו הוא, לנקוט אמצעים זמניים או קבועים הנראים לו לשמירת עניניו של קטין, ושל אדם שמונה לו אפוטרופוס, אם על-ידי מינוי אפוטרופוס זמני או אפוטרופוס-לדין, ואם בדרך אחרת; וכן רשאי בית המשפט לעשות, אם הקטין או האדם שמונה לו אפוטרופוס פנה אליו בעצמו."

26. בענייננו מצאתי שיש לעשות שימוש בסמכות הטבועה בסעיף, ובהתאם לכך להורות על מתן צו מניעת הטרדה מאיימת הדדי לשלושה חודשים וזאת בין היתר על מנת לנסות ולהרגיע ולו במעט את הקונפליקט והאמוציות בין הצדדים, בכדי שניתן יהיה לקיים קשר קורקטי וענייני ביחס לקטינות המשותפות, לרבות זמני שהות ומעברים תקינים, המכבדים אותן, ומשיאים את טובתן.

27. לאור התרשמתי מהתנהלות הצדדים, גם באירוע הקודם וגם מתסקיר עו"ס לסדרי הדין, שהוגש בתגובה כאן, הרי שלשניהם יד בחוסר התקשורת ובהמשך הסכסוך בעצמות, שאינה תואמת את הזמן שחלף מהפרידה. שניהם פועלים על מנת להשיא הישגים בתיקים המתנהלים בביה"ד. לפיכך, ועל מנת שלא ימצאו הצדדים במחלוקות אינסופיות עקב מתן הצו, אני קובעת כי הצו יהיה הדדי, ויחול על שניהם באותה מידה. כל קביעה אחרת עלולה, כפי שהתרשמתי, להביא ליצירת אירועים, הגשת תלונות ובקשות מיותרות לבית המשפט או לביה"ד.

28. לפיכך אני אוסרת על שני הצדדים, כאמור להלן:

(1) להטריד האחד את האחרת וההיפך, בכל דרך ובכל מקום;

עמוד 6

(2) לבלוש האחד אחר האחרת וההיפך, לארוב להם, להתחקות אחר תנועותיהם או מעשיהם, לצלמם, להסריטם, או לפגוע בפרטיותם בכל דרך אחרת;

(3) להימצא במרחק 250 מטר מדירת מגורי הצד האחר, מרכבם, ממוקם עבודתם או ממוקם אחר שהם נוהגים להימצא בו בקביעות;

29. כל האיסורים יחולו בין כלפי ההמבקשת או המשיב, ובין כלפי אדם אחר הקרוב להם, בין במפורש ובין במשתמע, בין במישרין ובין בעקיפין.

30. הצו יהיה בתוקף למשך שלושה חודשים מיום נתינת הצו המקורי, ויפקע מאליו ביום 21/11/22. לא יהיה בפקיעת הצו כדי להתיר מעשים האסורים לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.

31. לא יהיה בצו זה כדי למנוע קיום זמני שהות עם הקטינות לפי החלטות הערכאה המוסמכת, וזמני שהות, שיתקיימו בדיוק לפי החלטות המותב הרלוונטי, לא יהוו הפרת הצו.

32. לאור קביעותי דלעיל, אני מוצאת לנכון כי כל אחד מהצדדים יישא בהוצאותיו בבקשה.

פסק הדין יהיה מותר לפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

המזכירות תדוור את ההחלטה לב"כ המבקשת ולמשיב, ותסגור את התיק.

ניתן היום, ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.